Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 70 (322) * Miercuri 15 Sept. 1954 * 4 pag., 15 bani

Azi încep alegerile activelor pionierești

La Școala elementară de fete nr. 8 Ploești s'au făcut ultimele pregătiri.
Pionierele sunt gata pentru alegerea conducătoarelor de grupă.

Prin școli, în zilele acestea

Acum învăț mai ușor

Cu puțin înainte de începerea anului școlar am făcut o recapitulare a materiei din anul trecut. La școală, în primele zile, împreună cu întreaga clasă, am recapitulat încă odată cele învățate anul trecut. Acum, când am trecut la lecțiile noi îmi vine foarte ușor să le înțeleg.

Ana PAȘCALAU
cl. VII-a
comuna Burzuc-Târg
regiunea Oradea

Nimeni nu lipsește

In toamna aceasta, anul școlar a început mai devreme ca altădată. Credeam că din această cauză o să lipsească dela școală mulți copii. Dar m'am înșelat. La noi în clasă toți elevii au fost prezenți din prima zi de școală. Și toți sunt prezenți în fiecare zi. Acum nici nu se mai strigă catalogul. Când tovarășii profesori intră în clasă se ridică cineva și spune:

— Astăzi, toți sunt prezenți!

Și lecția începe de îndată.

Marinachis STAVROS
cls. V-a
Brăila reg. Galați

Prietenele Lilioarei

De multe ori vara, Lilioara se ducea să-și petreacă vacanța la bunicul ei. Aici a văzut ea pentru prima dată albinele și le-a îndrăgit. S'a grăbit să-i spună lucrul acesta și bunicului, iar bunicul, ca toți bunicii, bun la suflet, i-a făgăduit că-i va dărui și ei un stup.

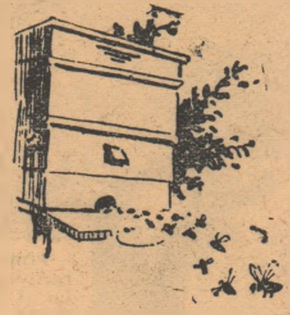
De atunci au trecut mai mulți ani. Dar în toamna trecută bunicul și-a împlinit făgăduiala dăruindu-i Lilioarei cel mai bun stup cu albine, însoțit de multe sfaturi: cum să-l ocrotească, să-l păzească de ger, să nu i se întâmple vre'un necaz peste iarnă.

Dar Lilioara nu se mulțumi numai cu sfaturile bunicului ci căută și o carte de apicultură și-și îngriji prietenele așa cum scrie la carte. Și astfel stupul Lilioarei ieși în primăvară viu și nevătămat. Ei, dar multe amintiri mai are Lilioara din iarna trecută; deseori îi vin în minte clipele petrecute lângă stup. Ca să păzească albinele de frig, între podișoare și acoperiș punea mereu ziare încălzite. La urdiniș a pus o scândură ca albinele să nu fie atrase de lumina soarelui să iasă afară și să înghețe.

A venit și primăvara. Cam prin Aprilie Lilioara a umblat la magazia stupului și a văzut că albinele și-au terminat hrana. A cumpărat atunci miere pe care a înmulțit-o cu apă și astfel și-a salvat albinele dela foamete. Dar iată că s'a ivit un necaz: au venit albinele hoațe — din alți stupi — ca să fure mierea. Lilioara a strâmtat urdinișul, a pus de jur împrejur cârpe îmbibate cu esență de terebentină și astfel albinele hoațe nu s'au mai putut apropia de stupul ei.

Când zilele erau mai calde, Lilioara deschidea tot urdinișul, iar în fața stupului punea o farfurie cu apă călduță peste care întindea o pânză albă și rară, ca albinele să nu se înece atunci când beau apă. Ce mult îi plăcea Lilioarei când vedea farfuria neagră de albinele care veneau să bea apă sub ocrotirea ei!

La începutul primăverii Lilioara a fost cam supărată. Ploua mereu și din cauza asta albinele nu puteau să culeagă nectar din florile pomilor. Dar pe la sfârșitul lunii Mai timpul se îndreptă. Veniră și zile pline de soare iar albinele

ieșiră să culeagă nectar pe întrecute.

— Vai ce multe sunt, se miră Lilioara când le văzu pe toate afară. Dacă aș avea un stup nou aș face o roire artificială, se gândi ea cu părere de rău.

Intr'o zi se întâmplă un eveniment: stupul roii. Când a văzut ea roiul, ca un ciorchine viu, uriaș, cocoțat în vârful mărului din grădină, s'a speriat. Nu mai văzuse niciodată o roire. Când și-a dat seama de ce s'a întâmplat, și-a strigat mama. Mama și-a acoperit fața cu o mască iar Lilioara, pentru că nu mai avea alta la îndemână și-a pus un cearceaf.

Pentru a face ca albinele să se lase mai jos, să le poată lua, a aruncat cu nisip ca ele să creadă că plouă și astfel să-și caute un adăpost pe crengile mai joase ale mărului. Când albinele s'au lăsat jos Lilioara s'a suit în măr și le-a scuturat într'o ladă.

Prinsese roiul. Dar unde să-l pună acum? Stup nu avea. A telegrafiat urgent bunicului: „Roit stupul, pus în ladă. Trimite coșnițe".

Dar până să sosească coșnițele dela bunicul, stupul mai roii odată. Iarăși goana prin grădină cu cearceaful în cap, ploaia cu nisipul și însfârșit scuturatul roiului — de data asta într'o găleată pe fundul căreia pusese iarbă.

Insfârșit sosiră și coșnițele mult așteptate. Dar spre marele necaz al Lilioarei coșnițele erau mici și pe deasupra mâncate de carii.

— In vara asta merge să locuiască în ele, dar la iarnă ce vor face? se plângea Lilioara.

Dar a găsit și pentru asta o soluție. Intr'o zi a cotrobăit prin magazie, prin pivniță și a adunat toate lăzile și scândurile care i-au ieșit în cale și le-a dat la o cooperativă de tâmplărie să-i facă locuințe bune unde să poată iarna fără nicio primejdie albinele ei.

Acum însă când toamna se apropie, Lilioara controlează neobosită magaziile stupilor să se convingă dacă fagurii sunt destul de încărcați cu miere, dacă albinele nu sunt în primejdie să moară de foame la iarnă.

Multe dintre colegele Lilioarei, dela Școala Germană de 7 ani Nr. 3 din Sibiu, au aflat povestea cu albinele și și-au pus în gând să discute despre asta într'o adunare pionierească.

Elvira POPAZU

SPORT

In excursie cu pionierii

Intr'o zi frumoasă de August, am plecat cu pionierii taberei noastre, în excursie la Valea Miței. Luasem cu noi cele de trebuință unei excursii: undițe, ace de gămălie, borcane, minge de vollei, aparat de fotografiat. Am hotărît ca această excursie s'o folosim pentru activitate sportivă. Indată ce am ajuns într'un luminiș, un grup de pionieri au început să joace vollei. Cu multă îndemânare, cu sărituri sprintene, ei își trimiteau mingea dela unul la altul.

Câțiva băieți au mers în desișul pădurii să caute șopârle. Iar spre amiază când soarele trimitea razele cele mai calde, după puțină odihnă, copiii și-au pus costume de baie și aruncându-se în apa limpede au început să înoate. Târziu spre seară, când tiptil, tiptil, soarele a început să coboare spre apus, am plecat spre casă.

Maria SUBA
profesoară la Casa pionierilor din Zalău

Sunt gata pentru a da probele F.G.M.A.

De mult doream și mă pregăteam să trec normele complexului F.G.M.A. Acum însă, când am pășit pragul clasei a VII-a pot să-mi realizez această dorință. In anii trecuți ca și în vara aceasta eu m'am pregătit temeinic. Am făcut antrenamente la alergări de viteză, sărituri, aruncări cu grenada și altele. Iarna trecută am început să schiez și să patinez. Iar în vara asta aproape zilnic am fost la ștrandul „Progresul" unde un tovarăș profesor de cultură fizică m'a învățat să înot. Și acum aștept cu nerăbdare clipa când voi putea trece primele probe.

Cristian SARBU
cls. a VII-a Șc. elem. No. 13 C.F.R. Or. Stalin

Prima întâlnire pe terenul sportiv în noul an școlar.

Pentru belşugul celor ce muncesc

Proiectul de Directive a Congresului al II-lea al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani arată că trebuie să se ia măsuri pentru extinderea continuă a suprafeţelor cultivate cu cartofi şi legume 480 000 de ha. în 1956 dintre care numai cu cartofi vor fi însămânţate 270.000 ha. Deasemeni Proiectul de Directive prevede o creştere masivă a suprafeţelor ocupate de sere şi răsadniţe pentru producerea de legume cât mai timpurii şi în cantităţi din ce în ce mai mari.

Eroi ai muncii socialiste

Vasile Voichiţă

In preajma marii sărbători de 23 August se întorcea dela Moscova, dela Expoziţia Agricolă Unională, tractoristul Vasile Voichiţă şef de brigadă la Sânnicolaul-Mare, regiunea Arad. Nu mai trebuie să vă spunem câtă bucurie i-a făcut călătoria aceasta, brigadierului Voichiţă, câte a învăţat el acolo.

Ajuns în ţară, tovarăşii au început să-l felicite: „Să ne trăieşti eroule!... Când va creşte fiica ta, Erika, vezi să-ţi semene..." Ii privea nedumerit şi se'ntreba de ce-i zice toată lumea „erou". Mai apoi a aflat marea veste: a fost distins cu înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste.

Eroul muncii, dela Sânnicolaul-Mare, are deabia 30 de ani. Din aceştia se poate spune că a trăit cu adevărat doar în ultimii zece. Pentrucă ce viaţă era cea dinainte? De-abia a prins să umble şi a şi început să argăţească pe la chiaburi. Işi aminteşte de chiaburul Eispitz, la care văzuse prima dată un tractor. A îndrăgit mult maşina, dar a ajuns s'o cunoască doar pe furate. Când îl prindea Eispitz lângă tractor, îl bătea.

După eliberare, tânărul Voichiţă ajunge tractorist la S.M.T.-ul din Sânnicolau, iar apoi şef de brigadă.

Dacă ar fi să înşiri realizările brigăzii Nr. 6, al cărei şef este Vasile Voichiţa, ar trebui să înşiri tare multe. Aflată în fruntea întrecerilor, aproape că nu-i metodă nouă şi prilej de economie, care să nu fie aplicate în brigadă. Se foloseşte şi metoda graficului orar şi cuplarea mai multor maşini la tractor şi câte altele. Numai în anul 1953 brigada a făcut economii de 199.514 lei. Intrebaţi-i numai pe colectiviştii din Cenad, de brigada lui Voichiţa, care lucrează pe ogoarele lor de mai bine de patru ani. Să aveţi numai timp să ascultaţi apoi laudele care i se aduc.

Fericit pentru înalta cinstire care s'a adus muncii sale, Eroul Muncii Socialiste Vasile Voichiţa este hotărît să se avânte şi mai entuziast în lupta pentru recolte mari, pentru realizarea măreţelor hotărîri ale partidului şi guvernului privitoare la agricultură.

Sfaturi pentru tinerii pomicultori

Toamna în livadă

Zile de Septembrie... Frunzele îşi schimbă tot mai mult haina verzuie a verii cu poleiala ruginie a toamnei... In livezi şi vii începe culesul. In aceste zile, însă, în livadă aveţi o sumedenie de treburi de făcut. Iată cele mai de seamă lucrări ce se fac toamna în livadă:

Dacă aveţi o livadă tânără, în care unii pomi s'au uscat sau nu s'au prins, săpaţi gropi pentru noi plantaţii. Gropile, după cum ştiţi, trebuie să fie adânci de 60 cm. şi să aibă un diametru de 80-90 cm. Puieţii se sădesc până spre sfârşitul lunii Octombrie.

Infăşuraţi tulpinele pomilor cu ramuri de conifere sau stuf pentru a le apăra în timpul

iernii împotriva iepurilor şi altor rozătoare. După aceea se sapă adânc pământul în jurul pomilor cât şi între rânduri iar sub brazdă se introduc îngrăşăminte chimice (fosfaţi, azotaţi). Ceva mai târziu se curăţă trunchiurile şi crăcile de scoarţa veche uscată şi se văruiesc cu soluţie de văr. Atât scoarţa veche cât şi frunzele se strâng şi se ard.

Nu uitaţi un lucru deosebit de important: strângeţi cât mai multe şi mai felurite seminţe de pomi roditori, stratificaţi-le în nisip şi semănaţi-le în primăvară întemeiind astfel o mică pepinieră.

Tehnician agr.
Al. G. ARCALEANU

Răsare soarele

Seria II-a a filmului „Nepoţii gornistului"

Undeva într'o margine îndepărtată de Bucureşti se află un laborator ascuns, pe care Cristea Dorobanţu şi tovarăşii săi îl organizaseră din însărcinarea Partidului Comunist Român. Aici comuniştii fabricau material explozibil pentru a arunca în aer rezervoarele nemţeşti de benzină. Greu a fost la început. Inginerului Mihu nu-i reuşeau experienţele, lipsea fosforul care nu putea fi procurat de nicăeri. Stanca Dorobanţu, bătrâna mamă a lui Cristea, spuse tovarăşilor şi fiului său atunci: „Am să vă procur fosfor dela laboratorul unde lucrez eu.

Şi'n ziua următoare aşa a şi făcut. Mereu apoi, Stanca Dorobanţu cu riscul vieţii ei ducea fosforul ce trebuia să ajungă la laboratorul comuniştilor. Lupta împotriva cotropitorilor hitlerişti, a regimului lui Antonescu trebuia dusă până la capăt. Neînfricata mamă străbătea drumuri lungi pentru a strecura în mâna unui tovarăş borcanul cu fosfor.

In laborator se fabrica explozibil pentruca în regiunea petroliferă să poată sări în aer rezervoarele nemţeşti de benzină. Lupta devenea tot mai crâncenă. Intr'una din zile Stanca Dorobanţu este urmărită pe când se îndrepta spre laborator. Locul unde se afla laboratorul e descoperit şi Cristea Dorobanţu şi comunistul Văduva sunt arestaţi. Acesta este doar un fragment din filmul „Răsare Soarele" care ilustrează lupta dârză din ilegalitate a comuniştilor.

Stanca Dorobanţu, Cristea, fiul ei, Mihu şi Miron numai câteva din personagiile filmului sunt oameni simpli care-şi iubesc fierbinte patria şi luptă pentru apărarea ei împotriva duşmanului.

...Cristea Dorobanţu, Ionescu şi Văduva sunt duşi la judecată pentrucă au cerut pâine şi libertate. Din film se desprind multe chipuri dragi de luptători. Nu-l poţi uita pe Cristea Dorobanţu al cărui glas răsună cu putere chiar şi între baionete. Plin de curaj el demască planurile mârşave ale fasciştilor. Nici de data aceasta n'au reuşit fabricanţii Racoviceni să-l înfricoşeze pe nepotul gornistului, să-i înăbuşe glasul. El strigă hotărît şi dârz în sala procesului „Armata Roşie e aproape".

...Şi iată, sosesc Armatele Sovietice eliberatoare.

Oprişor, fiul lui Cristea Dorobanţu purtat în braţe de un ostaş sovietic, flutură un steguleţ roşu, semn al libertăţii.

Cristea Dorobanţu, Ionaşcu şi Văduva sunt acum liberi.

Răsare Soarele libertăţii şi pentru cei obidiţi. A bătut ceasul victoriei.

Filmul „Răsare Soarele" (seria a doua din filmul „Nepoţii Gornistului") e o mândrie a cinematografiei noastre, o cinste pentru artiştii care interpretează cu multă măestrie rolurile unor eroi atât de dragi nouă.

Dragi cititori

A trecut vacanţa cu excursiile ei plăcute, cu neuitatele ei focuri de tabără. Aţi păşit cu bucurie în noul an şcolar, deschizând nerăbdători noile manuale ce vă vor dezvălui atâtea lucruri noi. Prietena voastră „Scânteia Pionierului" vă va întovărăşi şi dealungul acestui an şcolar ajutându-vă în muncă şi înveselindu-vă. Ingrijiţi-vă din vreme să vă faceţi abonamentele la gazeta „Scânteia Pionierului".

Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE, la SECŢIILE DE DIFUZARE A PRESEI, şi PRIN FACTORII POŞTALI. Costul unui abonament: 3 luni 3,60 lei; 6 luni 7,20 lei; 1 an 14,40 lei.

De ce n'a avut autoritate

— N'o să mai fiu aleasă anul acesta conducătoare de detașament — spunea cu părere de rău — pioniera Tătaru Cecilia, celor două prietene ale sale... Pe deoparte e mai bine așa. Atât timp cât am fost conducătoare, detașamentul nostru — al clasei a VI-a — a fost mereu în coada școlii. Am avut în clasă zece repetente și cinci corijente. Am rămas de căruță. De multe ori m'am întrebat dacă nu port și eu vreo vină.

— Și te-ai găsit vinovată, Cecilia?

— Mi se spune că nu am autoritate. Or fi având dreptate fetele — dar eu cred că am fost destul de autoritară. Cum era să mă mai port?

— Sunt poate rele colegele — zise Ciutac Anca. Ori, unde ești tu așa mică nu te-ascultă... Sau cine știe, nu te-ai fi purtat nici tu cum trebue adăugă Anca zâmbind.

— Ba m'am purtat în tot felul, știți bine și voi. Am vorbit întâi frumos, nu m'au înțeles. Am bătut din picior, tot nu m'au ascultat. M'am supărat, am bătut cu creionul în masă și am strigat. Atunci ele au râs de mine.

Ochii căprui ai Ceciliei se umplură de lacrimi.

— Știm, ai și plâns, din pricina asta — adăugă Cornelia.

Tot vorbind cele trei pioniere au rămas în clasă ultimele. Se mai auzeau câțiva pași mărunți pe sală, pe stradă râsete și strigăte iar la geam freamătul castanilor cernuți de rugina toamnei.

— Am avut colege rele spuse Cecilia.

— Nu-s numai colegele tale de vină, nici tu n'ai fost o bună colegă. Te-ai împrietenit numai cu câteva. Iată, cu mine tu n'ai stat niciodată de vorbă așa, prietenește, te mulțumeai să-mi strigi: „Tovarășă Alexandrescu Cornelia, să mai pui articole la gazeta de perete că de nu te critic în adunare".

Anca Ciutac își aduse și ea aminte că de multe ori nu a recunoscut în Cecilia o colegă bună. Dar mai este și altceva din care pricină Cecilia și-a pierdut din autoritate.

— Ții minte, își împărtăși părerea Anca Ciutac. Intr'o zi ai luat un 2 la rusă, apoi l-ai reparat cu-un 3., dar asta n'a fost deajuns. Și la celelalte materii ai învățat mai prost ca'n alți ani, n'ai mai fost un exemplu pentru noi și de asta nu te-am mai ascultat. Și n'ai ținut seamă nici de sfaturile tovarășei instructoare nici de ale colectivului de conducere...

Cele trei pioniere dela Școala de șapte ani Nr. 7 fete din București au mai vorbit mult. Apoi au plecat către casă împreună. Cea mai măruntă dintre ele, Tătaru Cecilia, după discuția atât de înflăcărată avea o figură hotărîtă. Făgăduise prietenelor ei că iarăși va învăța bine și va fi o bună colegă.

Dar va mai fi oare aleasă anul acesta conducătoare de detașament?

Elena DRAGOȘ

Cei doi Niculai

G. BOICO

In clasa noastră,
Niculai sunt doi
Doi fotbaliști de
seamă, doi eroi
Ei sunt, firește, cei
dintâi la joacă
Dar temele nici gând
să și le facă.
De aceea zi de zi ei
au mă rog
Câte un „gol" marcat
în catalog.

Și cei doi Niculai
se'ntorc acum
Triști dela școală
și-și vorbesc pe drum:
— Cum am putea să
luăm un cinci și noi,
In locul amărâților de doi?

Iar unul dintre ei a spus așa:
— S'o terminăm cu fotbalul, n'ai vrea?
Celălalt răspunse, tare cât putu:
— Să ne lăsăm de tot? Ei asta, nu!
Ascultă aicea, începu să spună,
Am o ideie care-i mult mai bună.

Lecția de azi o învăț
doar eu,
Dar mâine o să fie
rândul tău.
Deci, lecția, de fiecare
dată,
Va fi numai de unul
învățată.
Și primul Niculai așa
și face
Pe loc se duse pe
teren să joace!

— Las cărțile de-o parte să mai stea.
Nu-i rândul meu acuma, nu-i așa?

Celălalt la rându-i, ziua a doua 'ntreagă
Lovi într'una mingea lor cea dragă...
Și el lăsase cărțile, spunând:
— Mai dă-le'ncolo, azi nu-s eu la rând.
Dar cei doi Niculai dibaci la joc,
N'avură „bieții" nici
acum noroc.

Profesorul n'aflase
— ce tristețe! —
Al cui fusese rândul
să învețe
Și el îl ascultă, ce să
vă spun,
Tocmai pe cel cu
mingea din ajun.

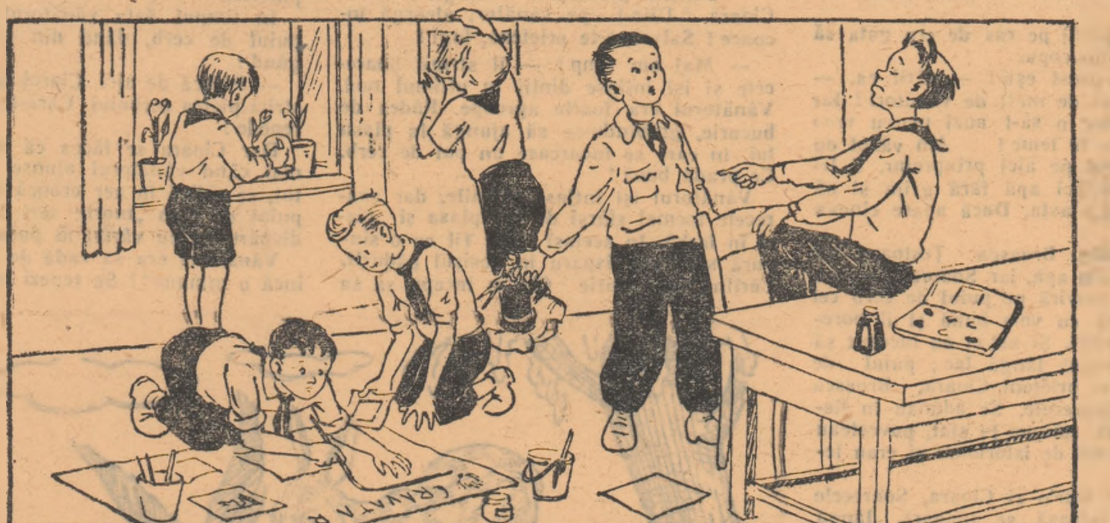

Iar cei doi Niculai,
din nou, mă rog
Au „gol" și „gol"
marcați în catalog

In românește de
Tudor MAINESCU

„Conducătorul"

desen de: BURSCHI

— Nu pot, nu vezi? Treaba mea e să dau sarcini, iar voi să le îndepliniți.

COMORI DE NEPREȚUIT

Vizitând expoziția concursului de creație populară în cinstea celei de a 10 aniversări a eliberării patriei.

De cum intri în sala spațioasă a expoziției, te prinde uimirea și nu știi pe ce să-ți oprești ochii mai întâi: zeci și zeci de lucrușoare gingașe înfloresc pereții, vitrinele și polițele pe care sunt rânduite cu grijă. Se află adunate aici comori de neprețuit, ieșite din mâinile dibace a sutelor de participanți la concursul de creație populară organizat în cinstea celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei. De-a-lungul etapelor acestui concurs, s'au întrecut în măestrie muncitori, țărani muncitori, ostași și elevi de pe tot cuprinsul țării. Creațiile lor cele mai izbutite, mai frumoase, s'au strâns acum în această sală luminoasă și, zilnic, sute de oameni ai muncii se perindă prin fața lor, admirându-le. Iată-le: scoarțe și covoare țesute într'o îmbinare măiastră de culori, obiecte de lemn dăltuite cu migală, ulcioare svelte îmbrăcate în smalț, cojoace, pieptare, chimire cu zeci de desene încrustate în piele...

Cele mai multe din obiectele de artă expuse au teme legate de eliberarea patriei, grăind simplu dar emoționant despre marea prietenie cu poporul sovietic, despre recunoștința fierbinte pentru eliberatorii noștrii. Iată de pildă aici într'un colț o scenă modelată în miez de pâine de către Dinu Ioan. Ea înfățișează câțiva tanchiști sovietici înconjurați cu dragoste de un grup de oameni ai muncii și copii din patria noastră, în zilele lui August 1944. Privind-o, te poartă gândul la artistul din popor care, săptămâni întregi poate, a migălit cu finețe și răbdare asupră-i...

Toate câte se află aici îți vorbesc viu despre minunata putere de creație artistică a poporului nostru, despre nenumăratele talente din sânul lui, despre tradiția artistică a poporului muncitor. Iată de pildă poarta aceasta secuiască sculptată în lemn de țăranul muncitor Veress Imre din regiunea Autonomă Maghiară, catrințele acestea presărate cu fluturi de argint, marama aceasta străvezie țesută de Ana Zidaru din regiunea Craiova...

Și trecând așa prin fața obiectelor expuse, afli multe lucruri: cum e portul în regiunea Stalin, care e specificul sculpturii populare în Țara Moților, cu ce fel de desene își împodobesc vasele olarii din Oltenia și câte și mai câte. Pentrucă toate regiunile patriei sunt reprezentate aici. Din fiece colțișor de țară, oricât de depărtat, artiștii populari au trimis la București obiecte lucrate cu dragoste și talent. Cât de minunat vădește în expoziția aceasta frumusețea și bogăția artei noastre populare!

Vasile MANUCEANU

Patru prieteni

Basm popular indian

Intr'un oraş trăiau odată doi prieteni. Cioara şi Şoarecele. Totul mergea bine, până când veni un an de foamete. Atâta timp cât oamenii erau sătui, se mai găseau ceva rămăşiţe pentru Cioară, firimituri pentru Şoarece. Dar când oamenii, pentruca să nu moară de foame începură să prindă şi să mănânce chiar ciori, speriată Cioara noastră zbură drept la Şoarece.

— Rămâi cu bine, prietene! — spuse Cioara cu lacrimi în ochi. Sunt nevoită să plec de aici. Mă duc în pădure. Acolo intr'un lac trăieşte bătrâna mea prietenă Broasca Ţestoasă. Am să rămân la ea şi o să-ţi duc dorul.

Atunci şoarecele începu s'o roage:

— Nu pleca singură! Nici eu n'o duc acum mai bine decât tine! Dacă-mi eşti prietenă, ia-mă pe spinarea ta şi am să zbor şi eu acolo unde te duci tu. Nu-ţi părăsi prietenul la nevoie!

Cioara se învoi. Şoarecele se cocoţă pe spinarea ei, se aşeză bine între aripi şi porniră astfel în zbor.

Zburară pe deasupra oraşelor, zburară pe deasupra unui râu, apoi peste câmpii până au ajuns la o pădure. Acolo au coborît lângă un lac mic. Din lac îşi scoase capul Broasca Ţestoasă de apă, dar când îi văzu se dădu repede la fund.

Cioara însă strigă:

— Nu te teme de noi, respectabilă Broască Testoasă! Sunt eu, străvechea ta prietenă. Cioara, iar cu mine e numai Şoarecele cel mititel!

Broasca Ţestoasă îşi scoase iar capul din apă şi văzu intr'adevăr că este vorba de prietena sa Cioara cu Şoarecele cel mititel cocoţat pe spinarea ei. Broasca Ţestoasă se grăbi să înoate mai repede la mal în întâmpinarea oaspeţilor.

— Fii bine venită Cioară, prietena mea! vorbi ea. Eşti oaspetele meu. Dar spune-mi, te rog, ce-ţi trebuie Şoarecele ăsta? Ce rost are, ce folos îţi poate aduce jivina asta mică?

— Adevărata prietenie nu caută niciodată foloase — îi răspunse Cioara. — Jivina asta mică este cel mai bun prieten al meu şi de aceea te rog şi pe tine să fii prietenă cu el.

— Bine — fie, spuse Broasca Ţestoasă. — Sunt bucuroasă de amândoi. Tot ce este aici în pădure în jurul lacului meu, totul este şi al vostru.

Abia isprăvi Cioara să mulţumească Broaştei Ţestoase, când deodată răsună un tropăit repede de picioare şi pe malul lacului apăru un pui de cerb tinerel cu blăniţa pestriţă. De spaimă Broasca Ţestoasă se dădu la fund, Şoarecele se rostogoli de pe spinarea Ciorii şi ţâşni în iarbă, iar Cioara zbură şi se cocoţă tocmai sus intr'un copac. De acolo ea privi puiul de cerb care de-abia îşi trăgea răsuflarea de atâta alergătură şi nu înţelegea de cine fugise el cu atâta grabă? Puiul de cerb tremura de frică şi nu ştia încotro s'o ia mai departe. Atunci Cioara se ridică deasupra pădurii, şi cercetă cu atenţie fiecare cărăruie. Dar oricât s'a tot rotit ea în zbor, n'a văzut nimic de speriat. Nedumerită Cioara se întoarse la lac. Acolo, puiul de cerb tot nu se linişti: tresărea mereu uitându-se sperios în jurul lui.

— Ascultă, Pestriţule. — cârîi Cioara — de cine fugeai aşa de speriat?

— Vai de mine şi de mine! — spuse jalnic puiul de cerb. Azi dimineaţă m'a luat la goană un vânător cu câinii lui şi am fugit de el toată ziua. Parcă aud şi acum lătratul câinilor. Şi ce câini groaznici!

Cioara se porni pe râs de era gata să cadă de sus din copac.

— Vai ce prost eşti! — cârîi ea. — Doar ai scăpat de mult de vânători! Iar lătratul câinilor o să-l auzi mereu vreo două zile! Nu te teme! Am văzut eu că nu e nimeni pe aici prinprejur. E linişte. Poţi să bei apă fără grijă şi să paşti în poeniţa asta. Dacă apare cineva îţi spun eu.

In acest timp, Broasca Ţestoasă îşi scoase capul din apă, iar Şoarecele apăru din iarbă. Il priviră pe puiul de cerb cel prostuţ, râseră cu voie bună şi îl poreclíră Til-Pestriţul. Şi ast el au început să trăiască împreună lângă lac: puiul de cerb şi cei trei prieteni Cioara, Broasca Ţestoasă şi Şoarecele. Se adunau în fiecare zi pe mal, stăteau la sfat, povesteau pe rând tot felul de istorioare şi erau fericiţi.

Dar iată că într'o zi Cioara, Şoarecele şi Broasca Ţestoasă, se adunară lângă lac la ora obişnuită. Lipsea numai Til puiul de cerb.

— Prietenă Cioară, spuse Şoarecele, l-am văzut pe Til alergând la vale pe malul unui pârâiaş. Oare nu i s'o fi întâmplat vreo nenorocire? Inalţă-te cât mai sus în zbor dragă prietenă, vezi unde este Til şi întoarce-te mai repede ca să ne linişteşti şi pe noi.

Cioara zbură deasupra pădurii şi începu să privească de jur împrejur. Deodată zări departe într'o poiană ceva foarte ciudat: cineva se zvârcolea în iarbă, dar nu putea să vadă cine anume era.

Zbură mai aproape şi începu să dea repede din aripi de amărăciune: în poiană se zbătea într'o capcană făcută din plasă Til puiul de cerb.

— Til! Til! Cum de ai ajuns aici? — strigă Cioara.

— Vai, prietenă Cioară, nici eu nu ştiu! îi răspunse Til gemând.

Un vânător viclean şi-a aşternut plasa în iarbă, iar eu n'am văzut-o şi m'am încurcat cu totul în ea. Te rog nu pierde timpul şi gândeşte-te cum m'ai putea ajuta. Aud în depărtare o voce omenească. De-sigur e vânătorul.

Cioara se înălţă speriată şi văzu într'adevăr un vânător. El mergea încetişor spre poiană şi cânta ceva.

— Mare nenorocire! — cârâi Cioara cu disperare. Acum numai înţeleptul Şoarece mai poate născoci ceva. Sărmane Til, bietul nostru Til! Şi Cioara cârâind jalnic zbură înapoi spre lac.

Broasca Ţestoasă şi Şoarecele o întâmpinară pe Cioară în acelaş loc. De abia se aşeză Cioara pe pământ, când ei se repeziră la ea copleşind-o cu întrebările. Ea însă nu le putea răspunde nimic de amărăciune şi emoţie. Insfârşit, bătu din aripi şi vorbi:

— Prietenul nostru Til a nimerit în cursa pusă de un vânător! Urcă-te pe spinarea mea repede prietene Şoarece, vânătorul se apropie! Să ne grăbim căci altfel nu-l mai vedem niciodată pe Til!

Fără să mai piardă timp, Şoarecele se cocoţă pe spinarea Ciorii care-şi luă repede zborul. Iar biata Broască Ţestoasă începu să plângă şi porni târâş după ei, căinându-se jalnic.

— Vai ce nenorocire! Mare nenorocire! Şi eu nu pot să-l ajut cu nimic pe prietenul nostru! Dar nici nu pot să rămân aici în lacul acesta liniştit. Chiar dacă nu le pot aduce niciun folos, cel puţin să fiu alături de prietenii mei în clipe grele.

Spunând acestea ea se târa din toate puterile, mişca cât putea de repede labele sale scurte şi strâmbe, care se potriveau la înot, dar erau neputincioase pe uscat. Insfârşit Cioara şi Şoarecele ajunseră la poiana, în care se zbătea în plasă Til, puiul de cerb. Şoarecele se rostogoli într'o clipită de pe spinarea Ciorii şi dădu în fugă ocolul plasei.

— Repede! Mai repede! — îl grăbea Cioara. Vânătorul se apropie, uite-l că vine!

— Fii liniştită — îi răspundea Şoarecele — dinţii mei sunt mai iuţi decât picioarele vânătorului.

Şi cu aceste cuvinte Şoarecele începu să roadă plasa cu dinţii săi ascuţiţi şi iuţi.

— Repede! mai repede! — cârâia Cioara, rotindu-se deasupra poienii, vânătorul e foarte aproape!

— Grăbeşte-te, dragă prietene! îl ruga şi Til puiul de cerb. Grăbeşte-te, că de nu, sunt pierdut. Aud paşii vânătorului!

— Suntem pierduţi! — strigă deodată Cioara. Uite-l pe vânător, aleargă încoace! Salvează-te prietene, fugi!

— Mai am timp! — îi strigă Şoarecele şi îşi înfipse dinţii în ultimul nod. Vânătorul era foarte aproape. Râdea de bucurie, grăbindu-se să ajungă la plasa lui, în care se încurcase un pui de cerb. Ce pradă bună!

Vânătorul îşi întinse mâinile, dar şoarecele tocmai sfârşi de ros plasa şi ţâşni în iarbă. In aceiaşi clipă Til cu o singură săritură dispăru în desişul pădurii. Cârîind de bucurie Cioara începu să se rotească deasupra vânătorului care de mirare nu ştia ce să mai creadă.

Dar bucuria prietenilor nu fu de lungă durată. Vânătorul îşi strânse plasa, se uită în jur şi se pregătea să plece când apăru în poiană Broasca Ţestoasă jumătate moartă de oboseală.

„Iată o altă minune! — se gândi vânătorul. La început a ros cineva plasa şi a eliberat puiul de cerb, iar acum iată o Broască Ţestoasă de apă care umblă departe de lac. Ce o fi căutând pe aici?"

Totuşi vânătorul nu stătu mult pe gânduri, legă labele Broaştei Ţestoase, şi plecă spre casă cu ea în spinare. Cu lacrimi de jale Cioara şi Şoarecele priveau în urma vânătorului.

— Acum nimeni n'o mai poate ajuta pe buna noastră Broască Ţestoasă chiţcăi Şoarecele. De ce s'a apucat să iasă din apă; ştie bine că de abia poate s[ă] se târască pe pământ!

— Sărmana mea bătrână prietenă spuse şi Cioara. Vroia să fie împreună [cu] noi şi a lovit-o pe ea năpasta.

Dar iată că atunci glăsui şi Til pui[ul] de cerb!

— Numai eu sunt vinovat de toate [a]cestea. Broasca Ţestoasă a fost îngrij[o]rată de mine, pentru mine, s'a târît pân[ă] aici şi a căzut pradă vânătorului. Acea[s]ta înseamnă că şi eu trebuie s'o ajut [la] nevoie.

Ascultaţi, prieteni; eu am să alerg [pe] cărări ocolite, am să-l întrec pe vânăt[or] şi am să mă culc lângă pârâiaş, pref[ă]cându-mă că sunt mort. Tu Cioară, adu până acolo pe Şoarece, dă-i drumul [în] iarbă şi urcă-te pe capul meu, prefăcân[]du-te că-mi ciuguleşti ochii. Iar tu Şoar[e]ce, să nu caşti gura! Indată ce ai să p[o]... desleagă-i labele Broaştei Ţestoase şi ... tă-i drumul cel mai scurt spre apă. N... mai întrebaţi acum mai mult. Să ne gr[ă]bim! Veţi vedea ce o să iasă până la sfâ[r]şit. Zis şi făcut. Alergând pe cărări oco[li]te Til îl întrecu pe vânător şi se culcă [în] calea lui drept lângă pârâu prefăcându-[se] mort. Cioara îl aduse acolo pe Şoarec[ele], îi dădu drumul în iarbă, se aşeză pe c[a]pul lui Til prefăcându-se că-i ciuguleş[te] ochii. Iar Şoarecele se cocoţă pe o m[o]viliţă şi începu să aştepte. Oare ce-o [să] se mai întâmple acum?

Curând apăru pe cărare vânătorul [cu] Broasca în spinare. Pe malul pârâului zări un pui de cerb mort. Se opri şi î[n]cepu să-l cerceteze. Intr'adevăr, puiul [de] cerb era mort, iar o cioară îi scotea [o]chii. — Mare noroc am — se gândi v[â]nătorul. De bucurie şi nerăbdare arun[că] Broasca Ţestoasă în iarbă şi se repe[zi] la puiul de cerb. In aceeaşi clipă Şo[a]recele alergă la Broasca Ţestoasă şi ro[a]se sfoara care îi lega labele.

— Haide, repede! — îi spuse Şoarecel[e] arătându-i Broaştei Ţestoase drumul sp[re] pârâu. Mai repede, să nu fie prea târzi[u].

Şi Broasca Ţestoasă se târa din toa[te] puterile.

In timpul ăsta vânătorul alerga sp[re] puiul de cerb, dând din mâini şi st[ri]gând:

— Pleacă de aici, Cioroi lacom! Să ... strici pielea cerbului. Cară-te de aici, m[ai] repede!

Dar Cioara se făcea că nu aude. N[u]mai când vânătorul ajunse aproape ... tot, se ridică în aer croncănind. După ... puiul de cerb „mort" sări în picioare ... dispăru ca un vârtej în pădure.

Vânătorul era să cadă de mirare: „u[ite] încă o minune"! Se repezi la locul, un[de] zăcuse puiul de cerb şi găsi numai iarb[ă] călcată. Se întoarse înapoi la Broas[ca] Ţestoasă, dar găsi acolo numai câtev[a] bucăţele de sfoară: Broasca Ţestoasă, n[u] mai era nici ea! Vânătorul se sperie a[tunci] tunci de moarte; nu i se întâmplase n[i]ciodată una ca asta. Lăsă totul baltă ... se grăbi să se întoarcă acasă.

In acest timp Broasca Ţestoasă ...ns... însfârşit, la pârâu şi se cufundă în ap[ă]. Acolo nu-i mai era frică de niciun du[ş]man. Inotă încetişor până la lac, und[e] o aşteptau prietenii săi credincioşi. [Şi] astfel erau din nou împreună, pentru a n[u] se mai despărţi niciodată.

Traducere şi prelucrare în lb. Rusă d[e]
F. IARALIN
din cartea „Basme indiene"
Delhi, 1953.

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scînteii, tel 7 61 00, 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"